

РЕШЕНИЕ

№ 25686

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в публично заседание на 18.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **4697** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл.от АПК във връзка с чл. 10а ал.1 от ЗЧРБ и е образувано по жалба на Н. Т. / N. Т./, гражданин на Република Турция, [дата на раждане] г-чрез адв. А. Г. със съдебен адрес – [населено място], [улица] срещу Отказ за издаване на виза тип „С“ от 16.03.2026 г. на Завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Турция – Б. И.

В жалбата се излагат аргументи, че постановеният отказ за издаване на краткосрочна виза тип „С“ е незаконосъобразен, поради липса на мотиви – без да са посочени конкретни причини и при отсъствие на индивидуализиращи фактически констатации, поради което отказът се явява постановен при нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с материалния закон. Не е посочено кои конкретно документи са счестени за недостатъчни или нередовни, в какво се изразява твърдяната ненадеждност на информацията и кои обстоятелства са приети за недоказани. Възприет е абстрактен и формален извод за необоснованост на заявената цел на пътуването и за ненадеждност на предоставената информация, без да е посочено кои именно доказателства не са кредитирани, по какви съображения са счестени за недостатъчни или недостоверни и дали са налице конкретни противоречия или несъответствие. Отправено е искане да бъде отменен оспореният административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. Чрез процесуалния си представител –адв. А. Г. излага писмено становище, чрез което поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендират се разноски на основание чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът, Завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Турция – Б. И., чрез процесуалния си представител изразява становище за

неоснователност на жалбата. Направено е доказателствено искане за изискване на основание чл.186 във връзка с чл.192 ал.1 от ГПК във връзка с чл.144 от АПК информация от трето участващо лице –ДАНС.

Софийска Градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза № 26002800, подадено на 03.03.2026 г. в Генералното консулство на Република България в [населено място], Турция, жалбоподателят е отправил искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване тип „С“. Към заявлението са приложени: онлайн резервация на къща за гости в [населено място] за резервирана нощувка на 15.03.2026 г., удостоверение от Областна дирекция за социално осигуряване – О., видно от което жалбоподателят има осигурителна регистрация и получава пенсия за осигурителен стаж и възраст в посочен размер, писмо от хотел М., Принцес хотел –гр.С., за датите на планираните посещения на жалбоподателя през 2026 г., извлечение от банковата сметка на Н. Т. , свидетелство за регистрация на МПС на името на собственика Н. Т., удостоверение за семейно положение и гражданска регистрация, удостоверение за постоянен адрес, удостоверение от Министерство на вътрешните работи на Република Турция, Главна дирекция на полицията, Департамент за борба с контрабандата на мигранти и гранични пунктове, което съдържа подробна информация за влизанията и излизанията от страната на жалбоподателя за периода от 26.08.2025 г . до 26.02.2026 г., медицинска застраховка за жалбоподателя .

Изискана е информация от ДАНС относно проведената съгласувателна процедура по подаденото от жалбоподателя заявление, като е представено писмо рег. № М-3799/14.05.2026 г. от ДАНС, в което е посочено, че по отношение на лицето Н. Т., гражданин на Република Турция, ДАНС не е изразявала становище и няма изготвени писмени документи, относими към воденото производство.

Постановен е отказ за издаване на виза тип „С“ (за краткосрочно пребиваване) от 16.03.2026 г. от Завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Турция – Б. И. по процесното заявление.

В постановения отказ за издаване на виза на жалбоподателя със знак „х“ са маркирани следните текстове: т. 12 „съществуват основателни съмнения за надеждността и автентичността на представените удостоверителни документи или истинността на тяхното съдържание“ и т.13 „ има основателни съмнения за намерението ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата“.

В графа „допълнителни забележки“ на стандартния формуляр за отказ за издаване на виза липсва попълнено съдържание и не са посочени никакви конкретни данни и факти.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка, приети са документи, представляващи заверени преводи от турски на български език на заявлението за издаване на виза и всички представени към него от жалбоподателя писмени доказателства, удостоверяващи адресът на постоянно пребиваване на жалбоподателя, неговият социален статус, данни за напускането на страната през Граничен пункт О. К., през 2025-2026г., наличностите по банковата му сметка.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл.149, ал.1 от АПК. Съгласно чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на АПК относно тяхната законосъобразност. В

случая отказът е по искане за издаване на виза вид „С“ - по чл. 9а, ал. 2, т. 3 от ЗЧРБ, поради което не попада в изключението, предвидено в чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ. Следователно, жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден в писмена форма от компетентен орган – Консулско длъжностно лице – Завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Турция – Б. И., съобразно заповед № 212/12.11.2024 г. на Временно управляващ Генералното Консулство на Република България в О., Турция, както и Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи .

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (в действащата към момента на постановяване на процесния отказ ред., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.). Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. При отказ се издава формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законното основание за отказ.

Видно от заявлението, жалбоподателят е поискал издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Р България, вид „С“, на основание чл. 9а, ал. 2, т. 3 от ЗЧРБ, с „туристическа цел“. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“.

Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 Н.. Отказът обаче е обективиран във формуляр - образец Приложение VI към чл.32 от Визовия кодекс (съобразно действащата редакция на чл. 34, ал.1 от Наредбата - ДВ бр.4 в сила от 14.01.2025 г.). Той не отговаря по форма и съдържание на формуляра, обр. 7, съгласно чл. 34, ал. 1 Н., който се различава по отношение съдържанието след изречението „основанието (ята) за решението са следните“, тъй като представлява словесно изписване на текстове от чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, но изрично посочване на норми от чл. 10, така както е в обр. № 7, липсва.

В оспорения акт липсват изложени факти, съответно мотиви, обосноваващи кои са установените факти в производството по издаване на виза, които са формирали извод у органа, че следва да се произнесе с отказ. Не са обсъдени и многобройните писмени доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза. Не е посочено по отношение на всички или само част от представените документи са налице основателни съмнения за надеждността и автентичността на документите, както и относно тяхната истинност, тъй като същите са издадени от официални държавни органи от Република Турция, включително и представената справка за многократните влизания и излизания на жалбоподателя от територията на Република Турция през сухопътната граница с Република България.

В разглеждания казус безспорно е установено, че жалбоподателят е с постоянно пребиваване и постоянен адрес в [населено място], същият е пенсионер. В представените към заявлението писмени доказателства е посочен и размерът на пенсията му, многократно в рамките на

едногодишен период през 2025 г., началото на 2026 г е напуснал страната през сухопътен Граничен пункт –О. К., налице и е представена медицинска застраховка.

От представеното извлечение от банковата сметка на жалбоподателя с превод на български е видно, че същият разполага с парични средства.

Въз основа на изложените доказателства, съдът констатира, че жалбоподателят е турски гражданин, който пребивава постоянно в [населено място], пенсионер е и получава доходи от пенсия, има установен адрес.

От отговора на ДАНС се установява, че по подаденото заявление от Н. Т. за издаване на виза тип „С“, органите на ДАНС не са изразявали становище.

В настоящото производство и въз основа на представените доказателства, още в хода на административното производство се установява и безспорно целта на престоя на жалбоподателя в Република България - туристическа цел.

Пред съда не са представени доказателства и не са ангажирани твърдения, оборващи доказателствената стойност на документите, който жалбоподателят е представил в подкрепа на твърдението си, че целта на пътуването му до Р България е туристическа. Тези документи не са взети предвид и не са анализирани при издаването на спорния отказ.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира представените и описани по-горе писмени документи и защо е приел, че по отношение на кандидата за виза предоставената информация относно обосновката, целта и условията на планирания престой не е надеждна, както и защо са налице основателни съмнения за намерението на жалбоподателя да напусне територията на държавите –членки на ЕС преди изтичането на визаата

Горното води до извода, че атакуваният административен акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 АПК. Част от задължителното съдържание на същия са фактическите и правните основания за издаването му. На практика това е изискване за мотивиране на акта, когато той се издава в писмена форма (аргумент от чл. 59, ал. 2 АПК). Общата разпоредба на чл. 59, ал. 1 АПК също поставя неотменимо изискване за мотивиране на административните актове. Мотивите имат за цел да разкрият волята на административния орган, както и обстоятелствата, които са обосновали постановяване на акт с определено съдържание. Липсата на мотиви засяга пряко правото на защита на адресата на акта и е достатъчно основание за отмяна на административния акт.

Ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз, държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Това води до извод, че административният акт, под формата на изричен писмен отказ да се издаде виза, е издаден при липса на мотиви, което го определя като незаконосъобразен. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които доказват безспорно целта на престоя на жалбоподателя в Република България, да съобрази, че същият е пенсионер, с установен постоянен адрес, многократно е напуснал територията на страната и след това се е завръщал, както и социалният му статус на пенсионер, който получава пенсия.

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски, съобразно

заявената претенция от адв. А.Г. в размер на 5,11 евро за внесена държавна такса. Претенцията на адв. А. Г. във връзка с оказаната правна помощ при условията на чл.38 ал.2 вр.ал.1 т.3 от Закона за адвокатурата в размер на 511,29 евро също е основателна, доколкото по делото е представено пълномощно от Н. Т. за адв. А. Г. Г., в което е посочено, че правната помощ е предоставена безплатно при условията на чл.38 ал.1 т.3 от Закона за адвокатурата.

Воден от горното, Административен съд София - град, III отделение, 61-ви състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Т. / N. Т./, гражданин на Република Турция чрез адв. А. Г. със съдебен адрес – [населено място], [улица], Отказ за издаване на виза тип „С“ от 16.03.2026 г. на Завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в О., Турция – Б. И. по заявление за издаване на виза № 26002800 от 03.03.2026 г.

ВРЪЩА преписката на завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция , чрез дирекция „К. отношения“ в Министерството на външните работи за ново разглеждане на направеното от Н. Т. / N. Т. / искане за издаване на виза тип „С“, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Н. Т. / N. Т./, гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , сумата от 5,11 евро / пет и 0,11 евро/ , разноски по делото.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на адвокат А. Г. Г. от АК –Х., Булстат[ЕИК], личен номер на адвокат [ЕГН] със служебен адрес – [населено място], [улица] разноски в размер на 511,29 евро /петстотин и единадесет и 0,29 евро/ разноски по делото за предоставяне на правна помощ по реда на чл.38 ал.2 вр.ал.1 т.3 от Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: